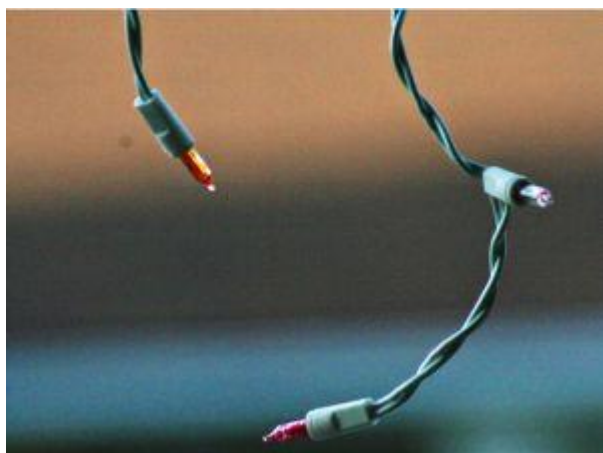

Η δασκάλα με τα κλειστά μάτια

06/12/2012

[του Κώστα Ρεσβάνη](#)

Θα είμαι νοερά στο ξόδι της δασκάλας του 21ου Δημοτικού Σχολείου Τούμπας στη Θεσσαλονίκη, που σκαρφάλωσε χθες στην ταράτσα του σχολείου της, προσπαθώντας να κρεμάσει τα χριστουγεννιάτικα στολίδια και τσακίστηκε καθώς υποχώρησε η στέγη. Ο διευθυντής του Σχολείου έτρεξε και την σκέπασε-νεκρή πλέον- με ένα σεντόνι, να μη δουν το πτώμα οι μαθητές και τα δύο της παιδιά που φοιτούσαν στην 2α και 5η Δημοτικού του ίδιου σχολείου.

Όπως έμαθα δίδασκε εικαστικά, τη χαρά των χρωμάτων, της ζωής με άλλα λόγια. Σκαρφάλωσε στα κεραμίδια με αποκοτιά, η 41 χρόνων δασκάλα, για μια δουλειά που μόνο σκληροί εργάτες αποτολμούν. Και δεν πληρωνόταν γι' αυτό. Ήθελε το δικό της σχολείο να λάμπει με τα χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια. Ήθελε τα παιδιά να χτυπούν τα χέρια τους χαρούμενα, συνοδεύοντας τα τραγούδια των ημερών. Να μην είναι όλα ίδια όπως ήταν πριν, στο 21ο Δημοτικό Σχολείο της Τούμπας. Ήθελε να πουν τα παιδιά της στους συμμαθητές τους υπερήφανα: «Δείτε τι έφτιαξε ή μητέρα μας για όλους». Όμως η μητέρα τους, τώρα, είναι η δασκάλα με τα κλειστά μάτια, είναι η μάνα τους με τα κλειστά για πάντα μάτια.

Θα ήθελα να είμαι στο ξόδι της για να πω στους συναδέλφους της να μην αναλωθούν σε ανούσιες μεγαλοστομίες, όπως συνηθίζεται. Αντί γι' αυτές να εξηγήσουν στα μικρά παιδιά, μέσα στις τάξεις, με λόγια απλά το βαθύτερο νόημα δύο εννοιών. Της «προσφοράς» και της «ανιδιοτέλειας», έννοιες δυσεύρετες στους «σπασμένους καιρούς» μας. Δεν πειράζει, ας δακρύνουν τα δύο της παιδιά. Θα μεγαλώσουν όμως υπερήφανα για τη μάνα και δασκάλα τους.

(Είμαι γιός δασκάλας και μαζί με τον αδελφό μου φοιτούσαμε στο ίδιο Δημοτικό του Πειραιά που δίδασκε η μάνα μας Βιργινία, η «δασκάλα χωρίς βέργα» όπως την έλεγαν, τη ζοφερή- και για την ίδια- δεκαετία του 1950.)

<http://www.protagon.gr/?i=protagon.el.8emata&id=20378>